

SUBWAY HAIKU

Suddenly doors
opening
& walking

in:
a Chinese mother
holding the hand
of her 5 yr. old
boy..

his fullround
ivory moon face,
twin - jewel
black jade eyes
star - twinklewinking
flashing

☆☆☆ A sea horse
Peking
over the edge
of a
white cloud

Γ. Ξ. Στογιαννίδης

Κάθε φορά που θά βρεθώ στο νησί, τὸ χαμένο μέσα στὰ παιδικά μου χρόνια, θά τρέξω στὸ μικρὸ λιμανάκι ὅπου ἡ θάλασσα εἶναι ἀκόμη ρηχὴ καὶ νομίζεις πὼς ἔτσι ν' ἀπλώσεις τὸ χέρι σου θά πιάσεις κανένα φαράκι ἀπ' αὐτὰ που πάνε κι' ἔρχονται σὰν κάποιος νὰ τὰ κατευθύνει κάτω ἀπ' τὸ διάφανο νερό. Κάθουμαι τότε καὶ τὰ χαζεύω. Κάποτε τὰ ρίχνω ψίχουλα που φυλάγω ἐπίτηδες κι' ἐκεῖνα ἀφοῦ δείχνουν πὼς ἔχουν τρομάξει, ξαναγαυρίζουν βιαστικὰ καὶ τὰτσιμπολογοῦν κάνοντας τὴ θάλασσα ἐκεῖ νὰ γράφει κύκλους. Στὴ βιασύνη τους μάλιστα πετιῶνται ἔξω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια κι' ὅπως πέφτει ὁ ἥλιος ἐπάνω τους ἀφήνουν μιὰ λάμψη ἀσημένια. Σὲ λίγο δὲ μένει τίποτα.

Ἄλλοτε πάλι πηγαίνω σὲ μιὰ κλειστὴ χαβούζα, που σχηματίζουν τὰ ἐρειπωμένα θεμέλια ἐνὸς ἀρχαίου πυργίσκου, ἐκεῖ ὅπου ὁ λιμενοβραχίονας σχηματίζει μιὰ γωνία ἀπ' τὴν ἔξω μεριά,

καὶ χαζεύω τὰ ἐγκλωδισμένα καθούρια. Αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ περιμένεις γιατί εἶναι κρυμμένα κάτω ἀπὸ χορταριασμένα βραχάκια. Ὅταν ξεθαρρευτοῦν βγαίνουν ἀπ' τὸν κρυφώνα τους περπατώντας λοξά. Ἐχουν κάτι μεγάλες δαγκάνες, δύο, καὶ μ' αὐτὲς ἀποσποῦν τὴ γλοιώδη πρασινάδα τοῦ βράχου καὶ τὴν φέρνουν γρήγορα στὸ στόμα τους πού δὲ διακρίνεται καλά.

Κάποτε, θυμᾶμαι, ἤμουν πολὺ μικρός, καθὼς στεκόμουν ἄκρη ἄκρη τοῦ μουράγιου καὶ θαύμαζα μιὰ ἀραγμένη βαρκοῦλα φρεσκομπογιατισμένη, ἕνας βιαστικός λιμενεργάτης, περνώντας φορτωμένος δίπλα μου, μὲ πέταξε στὴ θάλασσα. Ὁ παππούς μου πού ἦταν ἕνας γλυκὸς ἄνθρωπος καὶ μ' ἀγαποῦσε μοῦδωσε ἕνα γερὸ ξύλο.

Εἶναι κι ἄλλα πολλὰ πού μοῦρχονται στὸ νοῦ. Ὁ ἀδελφός μου πού ἦταν πιὸ μεγάλος ἀπὸ μένα εἶχε φτιάξει μιὰ μπρατσέρα. Τῆς ἔβαλε δυὸ κατάρτια μὲ πραγματικὰ πανιά, φλόκους, τὴν ἔβαφε μὲ λαδομπογιὰ κόκκινη στὴν καρένα καὶ γαλάζια ἐπάνω καὶ μὲ πῆρε μαζί του στὴ θάλασσα. Ἦταν μιὰ ἐποχὴ πού ἔμπαινε ἢ θάλασσα ἀρκετὰ μέσα σχηματίζοντας μιὰ λίμνη. Ἐκεῖ ἀφοῦ τὴν ἔδεσε μὲ σπάγγο τὴν ἄφησε νὰ τὴν πάρει ὁ ἀέρας. Φούσκωναν τὰ πανιά της κι ἐγὼ πετοῦσα ἀπὸ τὴ χαρὰ μου.

Εἶναι κι ἄλλα πολλὰ πού θυμᾶμαι ἀπ' τὴν παιδική μου ζωὴ. Βέβαια ἀπὸ τότε ἔχουν ἀλλάξει πολλὰ πράγματα, μὰ ἐγὼ δὲ θέλω νὰ τὰ βλέπω σὰ μεγάλος. Θέλω νὰ τὰ ξαναζῶ ὅπως τότε πού ἤμουν παιδί. Εἶναι κακὸ αὐτό;

Χρήστος Τσιάμης

ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΣ

Αα ἐκεῖνα τὰ καλοκαίρια!

Ἦμουν ἐννιὰ καὶ μὲ πῆρε ἡ θειά μου στὸ βουνὸ
ὅπου ἔμαθα τοῦ κόσμου τὰ παιχνίδια
μὲ τίς πέτρες, μὲ τὸ χῶμα, μὲ τὸ νερὸ
πῶς νὰ ἡμερεύω τὰ ζωντανά

Ἕνα σωρὸ ὀνόματα.

Κι ἀνέβαινα μέρα τὴ μέρα καὶ πιὸ ψηλά
δέντρα καὶ κορφοβούνια

ὅσπου σκουντούφλαγα στῆς νύχτας τὰ πορτόφυλλα.

Ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς σιωπῆς, λίγο πρὶν ἀπ' τὰ ὄνειρα,
κοίταγα κάτω χαμηλὰ τὸν κάμπο καὶ τὴν θάλασσα
καὶ ἔβλεπα νὰ τρεμοσβήνουν φῶτα
πού νόμισα πῶς ἤμουν ἀνάποδα καὶ κοίταγα τὸν οὐρανό.